

Balon da Hava Doludur

– 4harf1kelime · 18 Eylül 2015

Yazar, bir ilkbahar akşamı kaleminin ucuyla beyaz sayfasının yüzünü buluşturur yine... Başlığa henüz karar veremeyip onu sona bırakarak yazısına girişini yapar.

“Birçok kişiden -Havamı atayım.-, -Aman Tanrı’m ne kadar havalıyım.-, -Benim havam yeter.- ve benzeri cümleler duymuşuzdur. Belki birçok kez yada yok denecek kadar az sayıda bizler de bu cümleleri kullananlar arasında yer almış olabiliriz. Burada anlatacağım şaka maksatlı söylenen cümleler için değil, daha çok kibir seviyesine ulaşmış 'havalı' cümleler içindir.” Yazar, bir ara verip pencereden gün batımına bakar. Biraz günbatımını izledikten sonra yine döner yazısına...

“Hani bir kişi öyle bir yeteneğe sahiptir ki tabir-i caizse o işte eline su dökülemez bir insandır. Yada piridir de diyebiliriz. Artık bu işte o kadar ilerlemiş o kadar ilerlemiş ki bunu yapmaya çalışıp da başaramayanları veya hiç bunu yapamayanları hor görüp onlara tepeden bakar. Tabi bunun neticesinde o, kendini çok havalı görüp hava attığını sanır. Hâlbuki yaptığının; küstahlığın önde gideni olduğunun farkında değildir... Havalı usta olabilmek, küstahlık değildir onun nezdinde...”

“Arkadaşım, madem sen bu işte ustasın, bu işin pirisin ne için hava atıp kendini başkalarından üstün görüyorsun...? Bu yeteneğini başkalarına da öğret de onlar da bir yetenek sahibi olsunlar... Senin havan kime? Sen, ananın karnından bunları bilerek mi doğdun ki böyle hava atıp duruyorsun?” Yazar, bir an çok sinirlendiğini fark edip biraz ara verir yazısına... Kafasını topladıktan sonra yeniden sarılır kalemine...

“Tamam, herkes aynı şeyleri yapamayabilir. Hani fiziksel ve/veya zihinsel bir sıkıntısı olabilir yapamaz. Durum böyleyse uygun bir dille anlat... Neden havalı bir şekilde 'Hıh... Sen mi? Yapamazsın sen bunu be... Sen git önce tipine bak...' gibilerinden cümleler sarf ediyorsun... Bre densiz, sen bilmiyor musun onun da yüreği olduğunu? Laflarını tart, biç, ölç iyice, ondan sonra çıkar ağzından... Ne de olsa herşeyin bir usul ve erkanı var... Havan batsın yere...”

Yazar, sonunda yazının başlığını bulur ve yazısının son cümlelerini kâğıda döker... “Bir yetenekte ustalığıyla kibirlenen havalı insanlara olan bu yazımı son birkaç cümleyle sonlandırmak isterim... Mesele bir işte usta olup hava atarak başkalarını hor görmek değildir. Mesele o alanda yetiştirilebilecek kadar usta yetiştirebilmektir. İşte asıl ustalık budur. Unutmayın; balonun da içi hava doludur. Ama an gelir o da söner...”